

## Arrest

nr. 238 109 van 7 juli 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA  
Houtmarkt 22  
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. TERMONIA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 augustus 2018, verklaart er zich op 9 augustus 2018 vluchteling.

1.2. Op 18 november 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 19 november 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Tadzjiek te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Char Bagh Safi, in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U woonde daar met uw ouders, uw broer en uw drie zussen. Uw vader werkte sinds twaalf jaar als majoor bij het NDS (National Directorate of Security).*

*Op 25 Hamal 1397 (14 april 2018) ontving u thuis een dreigbrief van de taliban. Hierin stond dat uw vader zijn job moest verlaten en dat hij en u moesten samenwerken met de taliban. U belde naar uw vader om hem over de bedreiging te vertellen. Hij zei dat hij al vaker dit soort bedreigingen ontvangen had en dat u voorzichtig moest zijn. Toen uw vader drie weken later op verlof kwam naar het dorp, reed zijn konvooi onderweg in een hinderlaag van de taliban. U werd door de overste van uw vader op de hoogte gebracht van het feit dat uw vader meegenomen werd door de taliban en vermist was.*

*U ging samen met uw oom naar het districtshuis om aan te geven dat uw vader vermist was en om de dreigbrief te tonen aan de districtschef. De districtschef en de politiechef bevestigden uw problemen in een brief. Twee dagen later werd uw huis 's nachts getroffen door een granaat. Niemand raakte gewond maar er was wel schade aan het huis. U ging daarna met het gezin bij uw oom in het naburige dorp Nagrak logeren. Twee dagen later besliste uw moeder dat het te gevaarlijk was voor u en dat u het land moest verlaten. Uw oom regelde een smokkelaar en u verliet het land in mei 2018.*

*U kwam aan in België op 7 augustus 2018 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 9 augustus 2018. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara en de taskara van uw vader, een certificaat van het werk van uw vader, foto's van u en uw vader, de dreigbrief van de taliban, de brief van het districtshuis en de enveloppe.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.*

*Zo verklaarde u dat u een dreigbrief ontving waarin stond dat uw vader en u allebei bedreigd werden omwille van het werk van uw vader voor de overheid (CGVS, p. 10). Er stond in dat u een spion was voor uw vader en dat u hem informeerde over de activiteiten van de taliban. Ze droegen uw vader op te stoppen met zijn werk en zich bij de taliban te voegen (CGVS, p. 12). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vermeldde u enkel dat uw vader bedreigd werd, maar zei u niets over de bedreigingen die tegen u persoonlijk gericht zijn (vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u dat u geen tijd kreeg om alle problemen uit te leggen. Toch werden u tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ meerdere bijvragen gesteld en werd het antwoord volledig neergeschreven (vragenlijst CGVS, vraag 5), waardoor de geloofwaardigheid van uw opmerking dat er niet voldoende tijd was teniet wordt gedaan. Toen het belang van deze persoonlijk bedreigingen nog eens benadrukt werd, antwoordde u dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ de dreigbrief toonde en wel uitlegde dat hij aan uw vader en aan u allebei gericht is (CGVS, p. 12). Deze opmerking vindt geen weerslag in het verslag. Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Bovendien verklaarde u dat u bij de DVZ gevraagd werd om documenten en dat u daarna de documenten liet opsturen (CGVS, p. 14). U heeft dus pas later de dreigbrief uit Afghanistan ontvangen en kon hem dus nog niet getoond hebben tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in ernstige mate.*

*Uit de vertaling van de dreigbrief van de taliban blijkt overigens dat deze brief aan u gericht is en dat u uw vader moest overtuigen om zijn job te verlaten. Er wordt nergens vermeld dat u een spion zou zijn voor uw vader. Verder dragen ze u, en niet uw vader, op om met hen samen te werken. Dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van de dreigbrief die aan u gericht is, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en aan de bewijswaarde van dit document.*

*Verder moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de taliban een overheidsmedewerker zouden willen rekruteren. Uw vader zou immers een onbetrouwbare rekrut voor de taliban zijn. Toen u*

met deze onaannemelijkheid geconfronteerd werd, verklaarde u dat de taliban mensen vertrouwen wanneer ze met hun werk gestopt zijn en zich bij hen gevoegd hebben (CGVS, p. 12). Dit antwoord is enkel een herhaling van de vraag en biedt geen afdoende verklaring voor deze onaannemelijkheid. Bovendien stroken deze verklaringen over de wijze waarop de taliban zouden rekruteren ook niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, kan er toch worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrasa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Dat deze onbekende talibanleden (CGVS, p. 11) u en uw vader zouden dwingen tot samenwerking via dreigbrieven is dan ook niet geloofwaardig. Uw verklaringen kunnen het CGVS er geenszins van overtuigen dat de Taliban zich in uw geval wel tot deze manier van rekruteren zou hebben gekeerd.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u, na het ontvangen van de dreigbrief van de taliban, naar uw vader belde om uw bezorgdheid hierover te uiten (CGVS, p. 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ verklaarde u echter dat het uw moeder was die naar uw vader belde om hem in te lichten over de dreigbrief (vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat het een fout is dat u zelf belde naar uw vader (CGVS, p. 12). Het louter herhalen van deze verklaringen kan deze tegenstrijdigheid niet ophelderen. Ook dit element brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

U verklaarde nog dat uw vader door de taliban werd aangevallen in een hinderlaag en dat hij daarna vermist raakte (CGVS, p. 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ verklaarde u echter dat uw vader bij deze hinderlaag gedood werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Na geconfronteerd te worden met deze tegenstrijdige verklaringen, ontkende u dat u dat gezegd heeft en zei u dat de tolk het misschien verkeerd begreep (CGVS, p. 13). Het louter ontkennen van uw verklaringen kan deze tegenstrijdigheid niet uitklaren. Bovendien gaf u aan dat het persoonlijk onderhoud bij de DVZ goed verliep en dat uw verklaringen correct bleken nadat ze nagelezen werden (CGVS, p. 2-3). Ook deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

Voorts verklaarde u dat u met de dreigbrief naar het districtshuis ging om een klacht in te dienen omtrent de verdwijning van uw vader (CGVS, p. 10). Het moet worden opgemerkt dat u niet weet wat er staat in de brief die u kreeg op het districtshuis (CGVS, p. 15). Dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van deze brief ondermijnt de bewijswaarde ervan.

Bovendien is deze brief gedateerd op 18 saur 1398 (8 mei 2019) en dus niet toen uw vader vermist raakte, wat in saur 1397 (april-mei 2018) moet zijn geweest, maar pas een jaar later, op een moment dat u zich al in België bevond. Dat wijst erop dat deze brief opgesteld is met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Dat doet al afbreuk aan de bewijswaarde van dit document. Verder kan deze brief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een verzoek om internationale bescherming in Europa.

U verklaarde nog dat de taliban, twee dagen nadat u naar het districtshuis ging, een granaat naar uw huis gooiden (CGVS, p. 10). U vermeldde hierover echter niets op het persoonlijk onderhoud bij de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen u gevraagd werd waarom u dit niet vermeldde, antwoordde u dat u gestopt werd en dat u de rest van uw verklaringen op het CGVS moest vertellen (CGVS, p. 13). Het moet echter worden opgemerkt dat er bij de DVZ nog meerdere vragen aan u gesteld werden en dat u dus wel de kans had om alle elementen van uw asielaas te vertellen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u dit element niet vermeldde bij de DVZ, breekt de geloofwaardigheid ervan af.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u en uw gezin na het incident met de granaat bij uw oom gingen wonen in een ander dorp. Dat was nog voor uw vertrek naar België (CGVS, p. 6). Bij de DVZ verklaarde u echter dat uw ouders en broer en zussen nog steeds in het dorp Char Bagh Safi woonden (verklaringen DVZ, p. 6). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat u het uitgelegd had dat ze eerst in Char Bagh Safi woonden en nu bij uw oom (CGVS, p. 6). Deze opmerking vindt geen weerslag in het verslag, en klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw familieleden verhuisd zijn, wat ook negatief afstraalt op de zogenaamde reden van hun verhuis, de aanval met de granaat.

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de

toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ook de overige documenten die u neerlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De foto's die u neerlegde tonen uw vader tijdens zijn job en u en hem samen. U deze foto's blijkt echter niet dat deze persoon ook effectief uw vader is of wat zijn job zou zijn. Bovendien wordt hier niet betwist dat u vader een functie zou hebben binnen de overheid. De bewijswaarde van deze foto's is dus laag. Verder gaf u een certificaat van de Duitse troepen, dat uw vader gekregen zou hebben tijdens zijn werk. Ook hier wordt niet betwist dat uw vader een job bij de overheid zou uitgeoefend hebben. Daarnaast bracht u uw taskara mee en de taskara van uw vader. Deze kunnen hoogstens uw en zijn identiteit en herkomst aantonen die hier niet betwist worden. Ten slotte legde u nog de enveloppe neer waarin uw deze documenten ontving. Deze kan hoogstens aantonen dat u post uit Afghanistan ontving wat hier niet betwist wordt.

Volledigheidshalve moet hier worden opgemerkt dat het werk van uw vader voor de overheid niet volstaat om in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Immers, uit de ongeloofwaardigheid van uw problemen volgt dat u jarenlang tot aan uw vertrek uit Afghanistan probleemloos in uw dorp gewoond heeft. Er is bijgevolg geen enkele aanwijzing dat u, omwille van het werk van uw vader, een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een risico op ernstige schade zou lopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_security\\_situation\\_2019.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf)); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_in\\_jalalabad\\_behsud\\_en\\_surkhrod.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals

de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie

*Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*

*In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.*

*Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.*

*Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in het grootstedelijk gebied Jalalabad vestigt.*

*Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u bekend bent met de stad en beschikt over een netwerk in de stad Jalalabad. Zo ging u twee keer per maand naar de stad om inkopen te doen voor uw zaak. U werkte als kleermaker en ging onder andere naar de stad om knopen aan jassen te laten zetten. (CGVS, p. 5). Er kan dus verwacht worden dat u daar zakelijke contacten had. Het moet verder worden opgemerkt dat u, ondanks het feit dat u ongeschoold bent, beschikt over een degelijke werkervaring die relevant is binnen een grootstedelijke context. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw verloofde in de stad Jalalabad woonde (CGVS, p. 5). Bovendien hebt u een oom in het dorp Nagrak, dat zich binnen het grootstedelijk gebied Jalalabad bevindt.*

*Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.*

*Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchteralternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

#### **2.1.1. Middelen**

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/6, § 4 en 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4, § 2, c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

## 2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een brief van het districtshuis en een dreigbrief van de taliban (stuk 2), vier rapporten (stukken 3-6) en persartikelen in verband met Jalalabad (stuk 7).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 13 maart 2020 samen met een aanvullende nota een weblink bij naar een kaart van de stedelijke regio van Jalalabad van 27 november 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 12 juni 2020 samen met een aanvullende nota weblinks bij naar de volgende rapporten: het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van juni 2019, het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019, de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod”* van 12 maart 2020 en een kaart van de stedelijke regio van Jalalabad van 27 november 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader voor het *‘National Directorate of Security’* (hierna: NDS). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over de in de dreigbrief van de taliban vermelde bedreigingen tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen dienaangaande op de Dienst Vreemdelingenzaken; (ii) zijn verklaringen over de inhoud van de dreigbrief van de taliban tegenstrijdig zijn met de vertaling ervan (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban een overheidsmedewerker als verzoekers vader gedwongen zouden trachten te rekruteren, temeer daar uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat gedwongen rekrutering slechts uitzonderlijk voorkomt; (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie zijn vader inlichtte over de dreigbrief van de taliban; (v) hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat zijn vader na een hinderlaag vermist was, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat zijn vader bij deze hinderlaag werd gedood; (vi) hij enerzijds verklaarde dat hij met de dreigbrief van de taliban naar

het districtshuis ging, terwijl hij anderzijds niet weet wat de inhoud is van de brief die hij op het districtshuis kreeg, hetgeen des te meer klemmt daar de brief van het districtshuis werd gedateerd op 8 mei 2019 (18 saur 1398), een moment waarop verzoeker reeds in België was; (vii) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de granaat die twee dagen na zijn bezoek aan het districtshuis door de taliban naar zijn huis zou zijn gegooid; (viii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaats van zijn gezinsleden na zijn vertrek uit Afghanistan; (ix) de werkzaamheden van zijn vader voor het NDS op zich niet volstaan om in zijn hoofde te spreken van een gegronde vrees voor vervolging; en (x) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over de in de dreigbrief van de taliban vermelde bedreigingen tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen dienaangaande op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zijn verklaringen over de inhoud van de dreigbrief van de taliban tegenstrijdig zijn met de inhoud zoals blijkt uit de vertaling hiervan (zie map 'Documenten' in het administratief dossier):

*“Zo verklaarde u dat u een dreigbrief ontving waarin stond dat uw vader en u allebei bedreigd werden omwille van het werk van uw vader voor de overheid (CGVS, p. 10). Er stond in dat u een spion was voor uw vader en dat u hem informeerde over de activiteiten van de taliban. Ze droegen uw vader op te stoppen met zijn werk en zich bij de taliban te voegen (CGVS, p. 12). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vermeldde u enkel dat uw vader bedreigd werd, maar zei u niets over de bedreigingen die tegen u persoonlijk gericht zijn (vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u dat u geen tijd kreeg om alle problemen uit te leggen. Toch werden u tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ meerdere bijvragen gesteld en werd het antwoord volledig neergeschreven (vragenlijst CGVS, vraag 5), waardoor de geloofwaardigheid van uw opmerking dat er niet voldoende tijd was teniet wordt gedaan. Toen het belang van deze persoonlijk bedreigingen nog eens benadrukt werd, antwoordde u dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ de dreigbrief toonde en wel uitlegde dat hij aan uw vader en aan u allebei gericht is (CGVS, p. 12). Deze opmerking vindt geen weerslag in het verslag. Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Bovendien verklaarde u dat u bij de DVZ gevraagd werd om documenten en dat u daarna de documenten liet opsturen (CGVS, p. 14). U heeft dus pas later de dreigbrief uit Afghanistan ontvangen en kon hem dus nog niet getoond hebben tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in ernstige mate. Uit de vertaling van de dreigbrief van de taliban blijkt overigens dat deze brief aan u gericht is en dat u uw vader moest overtuigen om zijn job te verlaten. Er wordt nergens vermeld dat u een spion zou zijn voor uw vader. Verder dragen ze u, en niet uw vader, op om met hen samen te werken. Dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van de dreigbrief die aan u gericht is, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en aan de bewijswaarde van dit document.”*

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn analfabetisme waardoor hij niet de mogelijkheid had om de volledige inhoud van de voorgelegde documenten te bestuderen: *“De omstandigheid dat verzoeker door zijn analfabetisme op derden moest rekenen om hem de inhoud van de brief te vertellen waardoor hij niet de volledige inhoud kon citeren, is een persoonlijke omstandigheid waarmee de verwerende partij geen rekening hield.”*

De Raad stelt vast dat aan verzoekers voorgehouden analfabetisme geen geloof kan worden gehecht. Wanneer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gevraagd waarom hij niet naar school ging, antwoordde hij dat hij niet ging omdat zijn moeder hem 12 jaar geleden zei dat hij met zijn oom moest gaan werken om een beroep te leren, zonder dat hij kan uiteenzetten waarom zijn moeder wilde dat hij werkte in de plaats van onderwijs te volgen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dit klemmt des te meer daar zijn vader werkzaam was bij het NDS, een functie waaromtrent redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er een minimale geletterdheid voor vereist is. Dat verzoekers vader, mede gelet op de patriarchale Afghaanse

samenleving, er niet op zou toezien dat zijn eigen zoon enige mate van onderwijs krijgt en het aan verzoekers moeder overlaat om te beslissen dat verzoeker bij zijn oom een beroep moet gaan leren, is niet aannemelijk. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker de aan hem op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegde documenten allemaal met dezelfde vaste handtekening ondertekende (administratief dossier, stukken 11 en 12), hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor het door hem voorgehouden analfabetisme.

Hoe dan ook, zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers voorgehouden analfabetisme, *quod non*, dan nog kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij terdege op de hoogte is van de inhoud van de door hem ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten. Dit betekent geenszins dat verzoeker de inhoud van deze documenten moet kunnen "citeren" zoals hij in zijn verzoekschrift stelt. Verzoeker toont echter niet aan dat hij omwille van zijn analfabetisme niet in staat zou zijn om de kernaspecten van de inhoud van de door hem voorgelegde documenten te kennen, eventueel met hulp van derden. *In casu* blijken verzoekers verklaringen over de inhoud van de dreigbrief van de taliban onverzoenbaar met de vertaling ervan, hetgeen afbreuk doet aan zowel de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas als de bewijswaarde van deze dreigbrief. Nochtans betreft dit een kernelement van zijn vluchtrelaas, met name de bedreigingen vanwege de taliban, zodat eens te meer kan worden verwacht dat verzoeker, die heden meent internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van deze bedreigingen, terdege op de hoogte is van alle relevante aspecten van deze bedreigingen, *quod non*.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en aanvoert dat hij aan de hierin gestelde voorwaarden heeft voldaan, kan hij geenszins worden bijgetreden. Artikel 48/6, § 4, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt immers als volgt:

*"c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;"*

Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoeker met betrekking tot kernelementen van zijn vluchtrelaas, met name de bedreigingen vanwege de taliban, tegenstrijdige en bijgevolg onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd. Dat verzoeker, volgens hem, voldoet aan enkele andere voorwaarden van deze wetsebepaling, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De voorwaarden opgenomen in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet zijn immers cumulatief. Het onaannemelijk karakter van zijn verklaringen maakt dat verzoeker geenszins voldoet aan alle, cumulatieve voorwaarden in voormelde wetsebepaling. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing verzoekers herkomst uit het district Surkhrod en de werkzaamheden van zijn vader voor het NDS op zich niet in twijfel worden getrokken en dat verzoeker ter staving van deze herkomst en deze werkzaamheden een aantal documenten heeft voorgelegd, doet geen enkele afbreuk aan de overige pertinente motieven in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dreigbrief van de taliban en dat deze verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de voorgelegde dreigbrief, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtrelaas alsook aan de bewijswaarde van de voorgelegde dreigbrief. Het louter opnieuw bijbrengen van de dreigbrief van de taliban bij het verzoekschrift (stuk 2) doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban een overheidsmedewerker als verzoekers vader gedwongen zouden trachten te rekruteren, temeer daar uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat gedwongen rekrutering slechts uitzonderlijk voorkomt:

*"Verder moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de taliban een overheidsmedewerker zouden willen rekruteren. Uw vader zou immers een onbetrouwbare rekrut voor de taliban zijn. Toen u met deze onaannemelijkheid geconfronteerd werd, verklaarde u dat de taliban mensen vertrouwen wanneer ze met hun werk gestopt zijn en zich bij hen gevoegd hebben (CGVS, p. 12). Dit antwoord is enkel een herhaling van de vraag en biedt geen afdoende verklaring voor deze onaannemelijkheid. Bovendien stoken deze verklaringen over de wijze waarop de taliban zouden rekruteren ook niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, kan er toch worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrasa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale*

*commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Dat deze onbekende talibanleden (CGVS, p. 11) u en uw vader zouden dwingen tot samenwerking via dreigbrieven is dan ook niet geloofwaardig. Uw verklaringen kunnen het CGVS er geenszins van overtuigen dat de Taliban zich in uw geval wel tot deze manier van rekruteren zou hebben gekeerd."*

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar een rapport van EASO waaruit volgens hem blijkt dat gedwongen rekrutering uitzonderlijk is, doch dat hiervan wel wordt gebruik gemaakt onder meer ingeval van de rekrutering van mensen met een militaire achtergrond, zoals zijn vader (verzoekschrift, stukken 3 en 4). De Raad wijst erop dat uit de vertaling van de door verzoeker voorgelegde dreigbrief van de taliban (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat verzoeker wordt opgedragen om met de taliban samen te werken, niet zijn vader. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift blijft volharden dat de taliban zijn vader gedwongen willen rekruteren omwille van diens militaire achtergrond, druist dan ook eens te meer in tegen de inhoud van de door hem voorgelegde dreigbrief. Waar kan worden aangenomen dat de taliban een specifieke interesse hebben voor de rekrutering van mensen met een militaire achtergrond, dient vastgesteld dat uit de door verzoeker voorgelegde informatie van EASO (verzoekschrift, stuk 3) niet blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban ingeval van mensen met een militaire achtergrond de regel zou zijn; het blijft nog steeds een uitzondering. Ook in het EASO-rapport wordt immers verduidelijkt dat de taliban beschikken over voldoende vrijwilligers en enkel overgaan tot gedwongen rekrutering in uitzonderlijke gevallen. Tevens wordt in dit rapport bevestigd dat gedwongen rekrutering door de taliban veelal geschiedt via familiale, religieuze en clanverbanden, iets waarvan verzoeker doorheen zijn vluchtrelaas geen enkele keer melding maakte. Als zodanig ligt dit EASO-rapport wel degelijk in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Het feit dat het NDS deel uitmaakt van de 'Afghan National Security Forces' (verzoekschrift, stuk 4) wordt niet betwist, doch doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

2.3.2.5. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie zijn vader inlichtte over de dreigbrief van de taliban en dat hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat zijn vader na een hinderlaag vermist was, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat zijn vader bij deze hinderlaag werd gedood:

*"Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u, na het ontvangen van de dreigbrief van de taliban, naar uw vader belde om uw bezorgdheid hierover te uiten (CGVS, p. 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ verklaarde u echter dat het uw moeder was die naar uw vader belde om hem in te lichten over de dreigbrief (vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat het een fout is dat u zelf belde naar uw vader (CGVS, p. 12). Het louter herhalen van deze verklaringen kan deze tegenstrijdigheid niet ophelderen. Ook dit element brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.*

*U verklaarde nog dat uw vader door de taliban werd aangevallen in een hinderlaag en dat hij daarna vermist raakte (CGVS, p. 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ verklaarde u echter dat uw vader bij deze hinderlaag gedood werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Na geconfronteerd te worden met deze tegenstrijdige verklaringen, ontkende u dat u dat gezegd heeft en zei u dat de tolk het misschien verkeerd begreep (CGVS, p. 13). Het louter ontkennen van uw verklaringen kan deze tegenstrijdigheid niet uitklaren. Bovendien gaf u aan dat het persoonlijk onderhoud bij de DVZ goed verliep en dat uw verklaringen correct bleken nadat ze nagelezen werden (CGVS, p. 2-3). Ook deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling."*

In zoverre verzoeker dienaangaande meent dat hij heeft voldaan aan de in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde cumulatieve voorwaarden, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie *supra*, sub 2.3.2.3.). Waar verzoeker stelt als volgt: *"Echter, gezien er geen fysieke bewijzen voorhanden zijn van de verdwijning en mogelijke moord op zijn vader, is het voor hem onmogelijk om hiervan een bewijs te leveren."*, tracht hij *post factum* op gekunstelde wijze zijn tegenstrijdige verklaringen over het lot van zijn vader alsnog te verzoenen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker met zekerheid kan zeggen of zijn vader al dan niet werd gedood in de hinderlaag waarin hij zou zijn terechtgekomen. Dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift geen uitsluitsel kan geven, zelfs niet na confrontatie met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Hoewel het opnieuw kernelementen van zijn voorgehouden vluchtrelaas betreffen, met name de bedreigingen vanwege de taliban en het lot dat zijn vader hierdoor

zou hebben gekend, voert verzoeker voor het overige in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven.

2.3.2.6. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij met de dreigbrief van de taliban naar het districtshuis ging, terwijl hij anderzijds niet weet wat de inhoud is van de brief die hij op het districtshuis kreeg, hetgeen des te meer klemmt daar de brief van het districtshuis werd gedateerd op 8 mei 2019 (18 saur 1398), een moment waarop verzoeker reeds in België was:

*“Voorts verklaarde u dat u met de dreigbrief naar het districtshuis ging om een klacht in te dienen omtrent de verdwijning van uw vader (CGVS, p. 10). Het moet worden opgemerkt dat u niet weet wat er staat in de brief die u kreeg op het districtshuis (CGVS, p. 15). Dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van deze brief ondermijnt de bewijswaarde ervan.*

*Bovendien is deze brief gedateerd op 18 saur 1398 (8 mei 2019) en dus niet toen uw vader vermist raakte, wat in saur 1397 (april-mei 2018) moet zijn geweest, maar pas een jaar later, op een moment dat u zich al in België bevond. Dat wijst erop dat deze brief opgesteld is met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Dat doet al afbreuk aan de bewijswaarde van dit document. Verder kan deze brief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een verzoek om internationale bescherming in Europa.”*

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat in de brief van het districtshuis twee data worden vermeld: de datum van de feiten en de datum waarop de brief werd opgesteld. Volgens hem heeft de commissaris-generaal nagelaten beide data te onderzoeken.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onder meer verklaarde als volgt met betrekking tot deze brief van het districtshuis:

***“Waarom bracht u de brief naar het districtshuis?***

*Omdat mijn vader vermist was en mijn leven was in gevaar*

***Diende u klacht in?***

*Ja ik schreef een petitie*

***Wat gebeurde erna met de klacht?***

*Ik gaf de petitie aan het districtshuis en hij had de dreigbrief van mij en hij gaf mij een antwoord en een bevestiging. Ze maakten een kopie van de dreigbrief. De chef zei mij dat ik het moest bijhouden als bewijs voor mij. De petitie werd getoond aan de districtschef en het werd bevestigd door de politiechef en de districtschef en de manager van het district.*

*[...]*

***Documenten***

*[...]*

***Brief district***

***Wat staat er in?***

*Ik kan niet lezen*

***Vroeg u iemand om het uit te leggen?***

*Het is de brief van het districtshuis. Ik nam die brief van de taliban mee en ik kreeg deze brief van hen.*

***Maar weet u niet wat er in staat?***

*Ik kan het niet lezen.” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en 14-15).*

Hieruit blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij zelf, persoonlijk met de dreigbrief van de taliban naar het districtshuis ging om klacht neer te leggen en dat hij op dat moment een bevestigingsbrief meekreeg, die hij heden voorlegt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Uit de vertaling van deze bevestigingsbrief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt evenwel dat de brief werd afgeleverd op 8 mei 2019 (18 saur 1398), terwijl verzoeker op dat moment reeds in België verbleef. Dat verzoeker *post factum* in zijn verzoekschrift op gekunstelde wijze voorhoudt dat deze bevestigingsbrief achteraf werd opgemaakt “omdat verzoeker vreesde dat hij bij het begin van zijn asielprocedure te weinig bewijsstukken had om zijn asielrelaas te staven”, valt dan ook geenszins te rijmen met zijn eerdere verklaringen over deze brief

tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Aldus wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van deze bevestigingsbrief, alsook aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas.

Waar verzoeker met betrekking tot de inhoud van deze bevestigingsbrief verwijst naar zijn analfabetisme, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (*supra*, 2.3.2.3.) en waaruit blijkt dat aan dit analfabetisme geen geloof kan worden gehecht en dat hoe dan ook redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker de inhoud kent van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt.

Het louter opnieuw bijbrengen van de bevestigingsbrief van het districtshuis bij onderhavig verzoekschrift (stuk 2) doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

2.3.2.7. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de granaat die twee dagen na zijn bezoek aan het districtshuis door de taliban naar zijn huis zou zijn gegooid en dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaats van zijn gezinsleden na zijn vertrek uit Afghanistan:

*“U verklaarde nog dat de taliban, twee dagen nadat u naar het districtshuis ging, een granaat naar uw huis gooiden (CGVS, p. 10). U vermeldde hierover echter niets op het persoonlijk onderhoud bij de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen u gevraagd werd waarom u dit niet vermeldde, antwoordde u dat u gestopt werd en dat u de rest van uw verklaringen op het CGVS moest vertellen (CGVS, p. 13). Het moet echter worden opgemerkt dat er bij de DVZ nog meerdere vragen aan u gesteld werden en dat u dus wel de kans had om alle elementen van uw asielsrelaas te vertellen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u dit element niet vermeldde bij de DVZ, breekt de geloofwaardigheid ervan af.*

*Ten slotte moet worden opgemerkt dat u en uw gezin na het incident met de granaat bij uw oom gingen wonen in een ander dorp. Dat was nog voor uw vertrek naar België (CGVS, p. 6). Bij de DVZ verklaarde u echter dat uw ouders en broer en zussen nog steeds in het dorp Char Bagh Safi woonden (verklaringen DVZ, p. 6). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat u het uitgelegd had dat ze eerst in Char Bagh Safi woonden en nu bij uw oom (CGVS, p. 6). Deze opmerking vindt geen weerslag in het verslag, en klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw familieleden verhuisd zijn, wat ook negatief afstraalt op de zogenaamde reden van hun verhuis, de aanval met de granaat.”*

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als zodanig blijft de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering onverminderd overeind.

2.3.2.8. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de werkzaamheden van verzoekers vader voor het NDS op zich niet volstaan om in hoofde van verzoeker te spreken van een gegronde vrees voor vervolging:

*“Volledigheidshalve moet hier worden opgemerkt dat het werk van uw vader voor de overheid niet volstaat om in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Immers, uit de ongeloofwaardigheid van uw problemen volgt dat u jarenlang tot aan uw vertrek uit Afghanistan probleemloos in uw dorp gewoond heeft. Er is bijgevolg geen enkele aanwijzing dat u, omwille van het werk van uw vader, een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een risico op ernstige schade zou lopen.”*

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als zodanig blijft de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering onverminderd overeind.

2.3.2.9. Met betrekking tot de overige door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Ook de overige documenten die u neerlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De foto's die u neerlegde tonen uw vader tijdens zijn job en u en hem samen. U deze foto's blijkt echter niet dat deze persoon ook effectief uw vader is of wat zijn job zou zijn. Bovendien wordt hier niet betwist dat u vader een functie zou hebben binnen de overheid. De bewijswaarde van deze foto's is dus laag. Verder gaf u een certificaat van de Duitse troepen, dat uw vader gekregen zou hebben tijdens zijn werk. Ook hier wordt niet betwist dat uw vader een job bij de overheid zou uitgeoefend hebben. Daarnaast bracht u uw taskara mee en de taskara van uw vader. Deze kunnen hoogstens uw en zijn identiteit en herkomst aantonen die hier niet betwist worden. Ten slotte legde u nog de enveloppe neer waarin uw*

*deze documenten ontving. Deze kan hoogstens aantonen dat u post uit Afghanistan ontving wat hier niet betwist wordt."*

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als zodanig blijft de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering onverminderd overeind.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-7) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er allerminst in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.11. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat (de) artikel(en) (2 en) 3 van het EVRM wordt(en) geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met *“improvised explosive devices”* (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de *‘conflict severity’* map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 maart 2020).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

De bestreden beslissing wijst er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie vermeld in de bestreden beslissing blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 12)) dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de Taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde *"improvised explosive devices"* (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *"high profile"*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Uit de beschikbare informatie, waaronder de EASO *Guidance Note*, blijkt aldus dat de graad van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet lopen.

Wel stelt de Raad vast dat het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in zekere mate hoog blijft. Zoals hoger reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie in dit geval geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing/aanvullende nota terecht als volgt:

*"Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."*

Ook uit het verzoekschrift blijken geen individuele omstandigheden die in hoofde van verzoeker de kans vergroten dat hij ingeval van hervestiging in de stad Jalalabad zou worden geraakt door het willekeurig geweld aldaar.

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3-7), is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

In de bestreden beslissing/aanvullende nota stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

*"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt*

geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

*“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in het grootstedelijk gebied Jalalabad vestigt.*

*Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u bekend bent met de stad en beschikt over een netwerk in de stad Jalalabad. Zo ging u twee keer per maand naar de stad om inkopen te doen voor uw zaak. U werkte als kleermaker en ging onder andere naar de stad om knopen aan jassen te laten zetten. (CGVS, p. 5). Er kan dus verwacht worden dat u daar zakelijke contacten had. Het moet verder worden opgemerkt dat u, ondanks het feit dat u ongeschoold bent, beschikt over een degelijke werkervaring die relevant is binnen een grootstedelijke context. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw verloofde in de stad Jalalabad woonde (CGVS, p. 5). Bovendien hebt u een oom in het dorp Nagrak, dat zich binnen het grootstedelijk gebied Jalalabad bevindt.*

*Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.”*

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Verzoeker bezocht deze stad inderdaad regelmatig, maar deed dit in de hoedanigheid van klant om knopen op jassen te laten zetten. Nergens kan de verwerende partij op redelijke wijze aantonen dat verzoeker in deze hoedanigheid een veilig onderkomen zou kunnen vinden in Jalalabad.”*, dient erop gewezen dat wel degelijk kan worden aangenomen dat verzoekers bezoeken aan de stad Jalalabad om er knopen op jassen te laten zetten kaderen in zijn professionele werkzaamheden als kleermaker. Als zodanig zijn deze zakelijke contacten wel degelijk relevant bij de beoordeling van het redelijk karakter van de stad Jalalabad als intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker. Nergens wordt gesteld dat deze contacten hem een veilig onderkomen zouden moeten bieden, doch er kan wel degelijk redelijkerwijze worden aangenomen dat deze contacten hem kunnen ondersteunen bij een hervestiging in de stad Jalalabad. Waar verzoeker in verband met zijn oom in het dorp Nagrak, dat deel uitmaakt van de agglomeratie van Jalalabad, verwijst naar zijn problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht; er kan dan ook worden aangenomen dat deze problemen geenszins een hindernis zouden vormen voor verzoeker om zich in de stad Jalalabad te hervestigen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Bovendien werd nergens onderzocht hoe sterk de band is tussen verzoeker en zijn oom.”*, dient erop gewezen dat verzoeker hieromtrent geen enkele informatie verschaft die eventueel de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief en/of de relevantie van de aanwezigheid van zijn oom in het dorp Nagrak hiervoor in het gedrang zou kunnen brengen. Teneinde de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker *in concreto* te kunnen bepalen, dient verzoeker aan de asielinstanties de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist immers van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hoewel de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bij de asielinstanties rust, blijft de bewijslast wat betreft de persoonlijke levensomstandigheden conform voormelde medewerkingsplicht bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rusten. Het op blote wijze *post factum* opwerpen dat niet zou zijn

onderzocht hoe de sterk de band is tussen verzoeker en zijn oom, is dan ook allerm minst van aard de redelijkheid van de stad Jalalabad als intern vestigingsalternatief in zijn hoofde in twijfel te trekken.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

Mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER